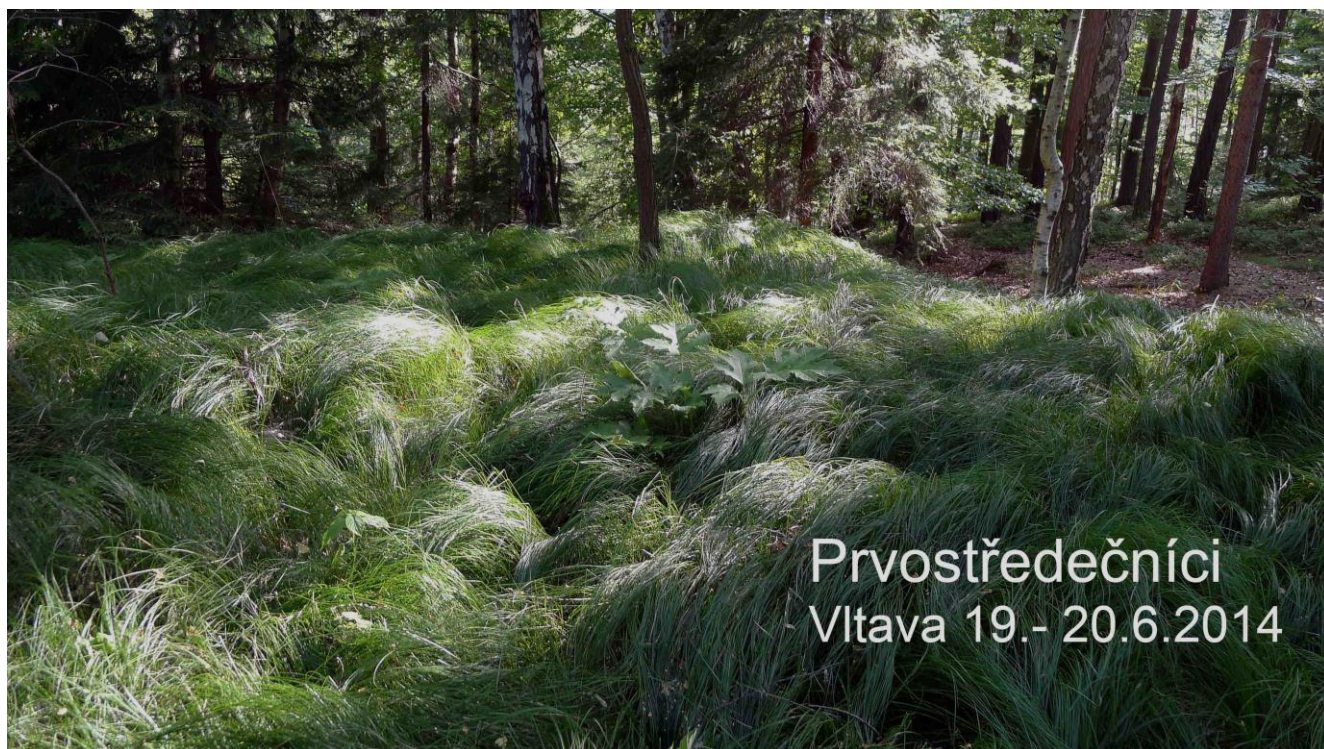


2014

č 6



Pozvánka

Sejdeme se ve středu 2. července u Selima ve Středoklukách. Lidická 35, žlutý dům vedle koupaliště. Autobusy linka 22, 23 odjíždějí z Kulaťáku, ale pozor, z ulice Zikova, v 15:45, 16:00, 16:50, 17:15. Jízda trvá půl hodiny. Vystoupit ve stanici Středokluky, prvního člověka se zeptat kudy ke koupališti a jít 7 minut pěšky. Kdo chce přijít pomoci s přípravou grilu, tak se sejdeme u autobusu, který odjíždí v 15:45. Ostatní přijďte potom, kdy chcete.

Zápis

V červnu jsme se sešli u **Kačky** ve Všenorech v sestavě: **Chingo, Zub, Pegas, Bobánek, Bob, Yško, Foki, Přemík, Cancidlo, Pacík, Jakub, Petr** a **Kačka** se svou sympatickou a milou přítelkyní **Lenkou**.



Foki, Jakub, Petr, Yško, Pegas, Pacík, Bobánek, Zub, Kačka, Přemík, Cancitko, Bob ...



... a fotogrfovala Lenka

Omluvy:

Ahoj, na výlet se s lítostí omlouvám, stále nejsem hotový a nestíhám, zdravím všechny zúčastněné a doufám, že snad stihnu Nižbor. **Mahu**

Pulec se nacházel v Itálii a **Zbyněk** volal, že nestíhá.

Už tradičně byla schůzka u **Kačky** velkolepá. **Yško, Přemík, Pegas, Zub a Chingo** se koupali v bazénu,



Cancidlo a Pacík už dříve v bazénu popíjeli šampaňské a pak obdivovali zahradu s trávnikem, který dokonale ostříhala **Lenka**. Pak začal **Kačkou a Lenkou** připravený hodokvas s grilovaným masem a klobásami, saláty a spoustou pití. Takhle jsme debužirovali, jak to fotografoval **Kačka**:







Ke kulinářskému zážitku přispěl i **Zub**, který napekl skvělé makové buchtý. Ty na stole už nejsou, protože jsme je hned snědli.

Jedním z vrcholů programu bylo předvedení digitalizovaného historického filmu, který přinesl **Přemík**. Ve filmu jsme hráli na Cindě softball a v Opočně jsme ztrpčovali život **Rikimu** při jeho svatbě. Řekli jsme si, že za **Rikim** musíme zajet a ukázat mu ho.



Pegas organizoval odjezd na vodu. Bude nás osm, kdo sjedou Vltavu od Vyššího Brodu do Rožmberku. Přihlásili se: **Pegas, Cancido, Pacík, Foki, Yško, Martin, Zub** a **Přemík**. Na večer, jen na pečenou kachničku, se přihlásili **Chingo** a **Hakim**. Přihlásil se i **Jakub**, ale že nebude ani kachničku, ani pádlovat.

Druhý kulturní zážitek nám na schůzce připravil **Bobánek**, který přednesl svou novou báseň. Už nešlo o jeho nezávazné veršíky, ale o epicky pojatou zpověď plavčíka Pětky. Bohužel, její text do uzávěrky Plaváčka nedodal, takže se máme na co těšit příští měsíc.

Rozcházeli jsme se kolem 9. hodiny večerní plni dojmů a radosti, že se takhle scházíme. Zahrál nám k tomu **Kačka** na saxofon. Naše rozpoložení nejlépe vyjadřují následující dva příspěvky **Boba**.

Kouzelný mlýn

Bylo, nebylo. Kdesi za devatero horami a devatero řekami se rozprostíralo malé království. Moudrý král, který království založil, už dávno není mezi námi, ale jeho dědictví a poselství zůstává pevné a trvá již více než sto let. Dvořané, služebnictvo i lidé z podzámčí se snažili žít podle určitých pravidel a zásad, na kterých se dohodli jejich otcové a praotcové. Společně pracovali a zároveň se bavili na suchu i na vodě, společně se vydávali do hlubokých lesů, sjížděli klidné i divoké řeky, často dlouhé dny tábořili na březích rybníků a jezer. V zimě, když napadl sníh, odjížděli do hor, aby se pak klouzali dolů na takových prkýnkách, kterým se říkalo lyže. Dokonce podnikali i výpravy za hranice jejich království do jiných zemí a hlavně k mořím (o kterých zatím dosud jenom četli). Někteří se v cizině natolik zalíbilo, že tam zůstali, ale nikdo je neodradí, aby se alespoň jednorůčně nepodívali na své kamarády. Ale každá hezká a správná věc budí nevěřičnost, závist, pomluvu a nakonec nenávisť. Království však bylo vždy pevné, umělo se bránit a také ubránit. Ani mnohonásobně silnějším nepříteli z jiných zemí, ani mnohonásobně záluďnějším nepříteli v jejich zemi se nepodařilo království rozbít a zanechat jen ruiny.

Jediné, s čím si obyvatelé království nedokázali poradit, byla příšera, která prakticky nic nedělala, jen seděla ve stínu a spala nebo klímala. Jmenovala se stáří. Hlídala dvoreček, v kterém se proháněla cukrovka, hypertenze, schizofrenie, Alzheimerova choroba, nádory, ischemická choroba srdeční, bolesti zad, kloubů a další a další a další. Občas nějakou vypustila a ta si hned věděla rady.

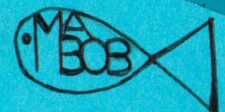
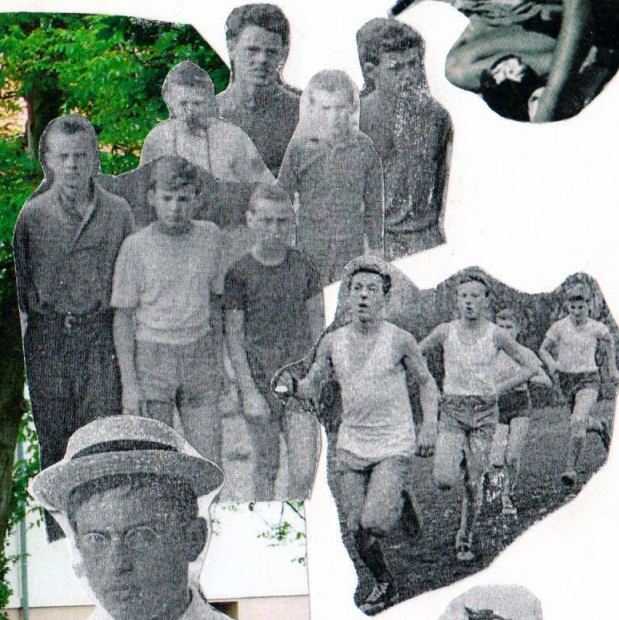
Každé království má svého komořího, rádce, šaška, kuchaře, astrologa. A také svého pištěce. Všichni si ho vážili pro melodie, které dokázal vyluzovat z jakékoli píšťaly. Nerozuměli, ale líbily se jim. Na jednom plese, kde snad byli všichni, zase zanotoval. Tentokrát všichni pochopili: Někde je zázračný mlýn. Vstoupí do něj starci a stařeny, zamele to s nimi a z mlýna již vyjdou mládenci a panny. „Pojďte za mnou, nebo alespoň přijďte vlakem do Všenor, tam ten **kouzelný mlýn** stojí,“ volal pištěc. Ale musí to být první středu v měsíci červnu léta páně 2014!“

Epilog: Neždařilo se, ale za pokus to stálo!!!

KO - LO KO - LO MLÝN - SKÝ ZA ČTYŘI RÝN - SKÝ



MLÝN SE STARCEM
ZATOČÍ...
A MLADÍK Z NĚJ
VYSKOČÍ



Smuteční oznámení

Bohužel, po této velezdařilé schůzce, přišla smutná zpráva:

„Včera mě zavolala **Blanka**, že v neděli zemřel **Riki** – Miloš Jaroš. V oddíle dost důležitý, i když pozapomenutý muž. Byl na příklad jedním z původních majitelů Skočky, kteří chatu pro Pětku zakoupili. Měl jsem ho moc rád.“ **Chingo**

V poslední době se s **Rikim** asi nejvíce stýkal **Pegas**. My ostatní jsme **Rikiho** znali jako nesmírně šikovného a obětavého kamaráda. A tak na něj budeme vzpomínat.



Riki na cestě po Visle v r. 1948



Sistersday 1957 **Riki** s **Tondou** Pláničkou, **Kušničnou**, **Pacíkem**, **Hankou** a v zákrytu asi **Ančou** Čermákovou



Riki a Švigo strhávají cedulku Bratří v triku po zakoupení Skočky v r. 1957.



Porada na Skočce. **Riki** mezi **Jardou** Machkem a **Pacíkem**, u stolu sedí **Petr** a **Klára**. Kdo byli ti tři ostatní zády a v zákrytu není už jisté, asi **Zdeněk**, **Čuchně** a ?.



Riki v jídelně na táboře na Souši v r. 1957



Riki a Blanka, svatba v Opočně

Táborák v Nižboru

V sobotu 14. června se uskutečnil na louce u potoka Výbornice u Nižbora tradiční oddílový táborák. Bohužel, byl opět už skoro tradičně prožit pouze malou skupinou old skautů – většina těch co připravovali oslavy 100LET555. Týden před táborákem kluci z kapitanátu a Reyp vykopali a vybetonovali základy pro náš stožár.



Kopání a zakotvení podstavce pro stožár (Trumšaj a Palmát) v neděli před Nižborem

Ten jsme pak vztyčili u srubu **Áši**.



Takeláž (Snídek, Samson, Pešek, Hekloš, Wendy a Farmář)



Po nástupu a vztyčení vlajek (Reyp, Bobánek, Pacík, Áša, Hakim, Wendy, Samson, Hekloš, Pešek, Snídkovy dcerky, za nimi Zitronova Lenka, Štěně, Magda, Jana, Farmář, Snídek, Zitron) Reyp zažehnul oheň a pak jsme si povídali, vzpomínali a hlavně zpívali pod vedením a za doprovodu Peška.



Červená se, line záře...

Vltava 2014 s fotografiemi Přemíka a Pegase

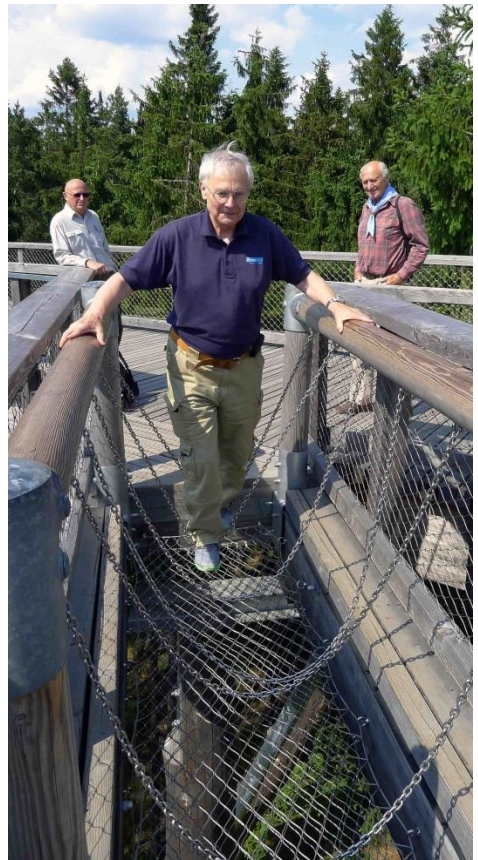
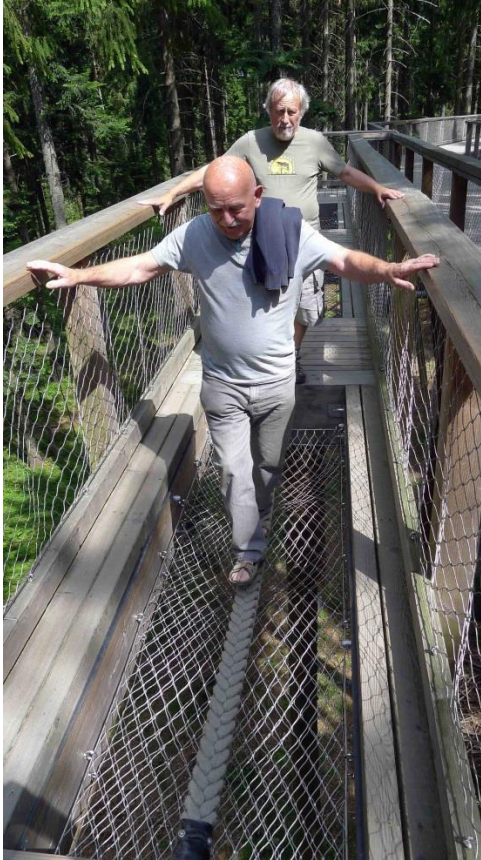
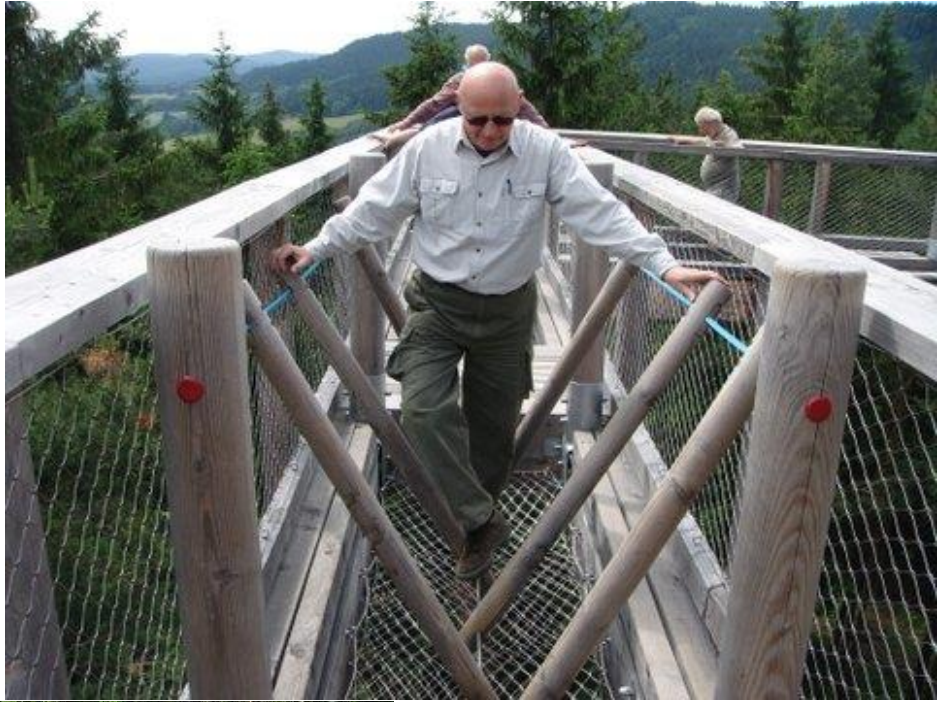
Díky neutuchající iniciativě **Pegase** jsme ve čtvrtek 19. června jsme odjeli auty do Herbertova do střediska ČVÚT, kde jsme se ubytovali v chatičkách a hned odjeli na Lipno. Za zraněného **Yška**, který se omluvil se k nám připojil Petráškář **Myška**, který nás vyfotografoval:



Konečná sestava: **Cancidlo, Chingo, Přemík, Zub, Pegas, Foki, Pacík, Hakim, Martin a Myška**, který je na dalších fotografiích.

Na Lipně jsme zírali, co dokáže komerce. Reklamy na domech, množství turistů a my. Vyjeli jsme lanovkou k Stezce korunami stromů, kterou jsme za 120 Kč celou vyšli až nahoru, abychom se dostali nad koruny stromů. Při cestě jsme překonali řadu záludných krkolomných překážek, které jsou na cestě pro děti vybudovány a které jsme si my – dětinové - dokonale užili.







Na vrcholu Stezky jsme se pak mohli kochat pohledem na Lipenské jezero.



Přítom nám tanuly na mysli vzpomínky na náš tábor v r. 1959.

Při návratu do Herbertova jsme ještě slezli Čertovu stěnu a zavzpomínali na Béd'u Smetanu



Večer pak začal tradiční pečenou kachnou. Na ni nedorazil z přihlášených **Jakub**, což jsme považovali za velkou ztrátu, protože nám nemohl referovat o svém stěhování sušárny do Ruska. Jeho porci kachny snědli navíc **Hakim** s **Pacíkem**.

A pak přišla smršť u kiosku, kam nám přinesl **Pegasův** kamarád lahev Jacka Danielse a ještě nám k tomu přidal svou manželku.



A pak nám dal ještě tužku a papír s pokynem, abychom si nalévali v kiosku co chceme a dělali si čárky. Tak v hrdlech mizela piva, vodky a další námořnické nápoje, v případě **Chinga** nezdravá Coca-Cola, a papír se rychle plnil čárkami. Po setmění jsme pak seděli a povídali kolem ohně.



Druhý den ráno nás přivítal mírným deštěm. Po opulentní snídani, kterou si užil zejména **Přemík**, jsme se vydali asi 150 m ke stanici vlaku, abychom přešli z Herbertova do Vyššího Brodu.



Pro jistotu jsme přišli na stanici o čtvrt hodiny dříve před příjezdem vlaku, který jsme znali z jízdního řádu. Asi po 40 minutách vytekly **Zubovi** nervy a řekl, že raději dojde pro auto. To jsme mu schválili a blahorečili mu, jak se pro nás obětuje. Blahorečení pokračovalo i po dvou minutách, kdy vlak přijel a my do něj nastoupili, abychom asi po deseti minutách dorazili do Vyššího Brodu. Kdyby Zub nebyl šel pro auto, tak bychom na stanici trčeli jistě asi ještě teď. Ve Vyšším Brodu jsme si zapůjčili dva rafty a nadávali **Zubovi**, kde sakra k čertu vězí. No, nakonec **Zub** ve svém Volvu dorazil a my se mohli začlenit do fronty raftů a kánoí, které se pozvolna šinuly s proudem stříbropěnné Vltavy.

Břehy překrásného údolí byly lemovány kiosky s občerstvením a desítkami, nebo spíše stovkami lodí, které umožňovaly plavcům pohybovat se od kiosku ke kiosku. Nám ovšem učaroval malý bar s výraznou reklamou, který byl přímo na loďce uprostřed proudu, a který skýtal občerstvení i těm, kteří neuměli přistát.

Pacík si zavzpomínal, jak to bylo o proti dnešku nudné, když jsme jeli s **Bratřkou** Vltavu v r. 1952, kdy na břehu nejen že nebyly kiosky a chatičky, ale nebyly v údolí ani přehrady, museli jsme stavět stany, museli jsme vařit a chodit bůhvíkam pro balíky s potravinami. To dnes je to holt jiné. V Rožmberku jsme se po desetikilometrové plavbě opět posilnili a pak nás už servisman, který si přijel pro rafty, odvezl k našim autům a my spokojeně odjeli do Prahy. Dozvěděli jsme se, že nejlepší by bylo jet Vltavu buď v dubnu, anebo když je dost vody, v říjnu, kdy bychom snad viděli i vodu, ne jen loď. Tak to třeba někdy zkusíme a pojedeme z Vyššího Brodu až do Českého Krumlova. Protože i tentokrát jsme si užili spoustu srandy a líbilo se nám to.



Na prvním raftu pádlovali (občas) **Myška, Zub, Foki a Přemík**



Druhý raft skvěle kotrčoval **Pacík**, takže jako jediná loď z těch tisíců uvízl na kameni.



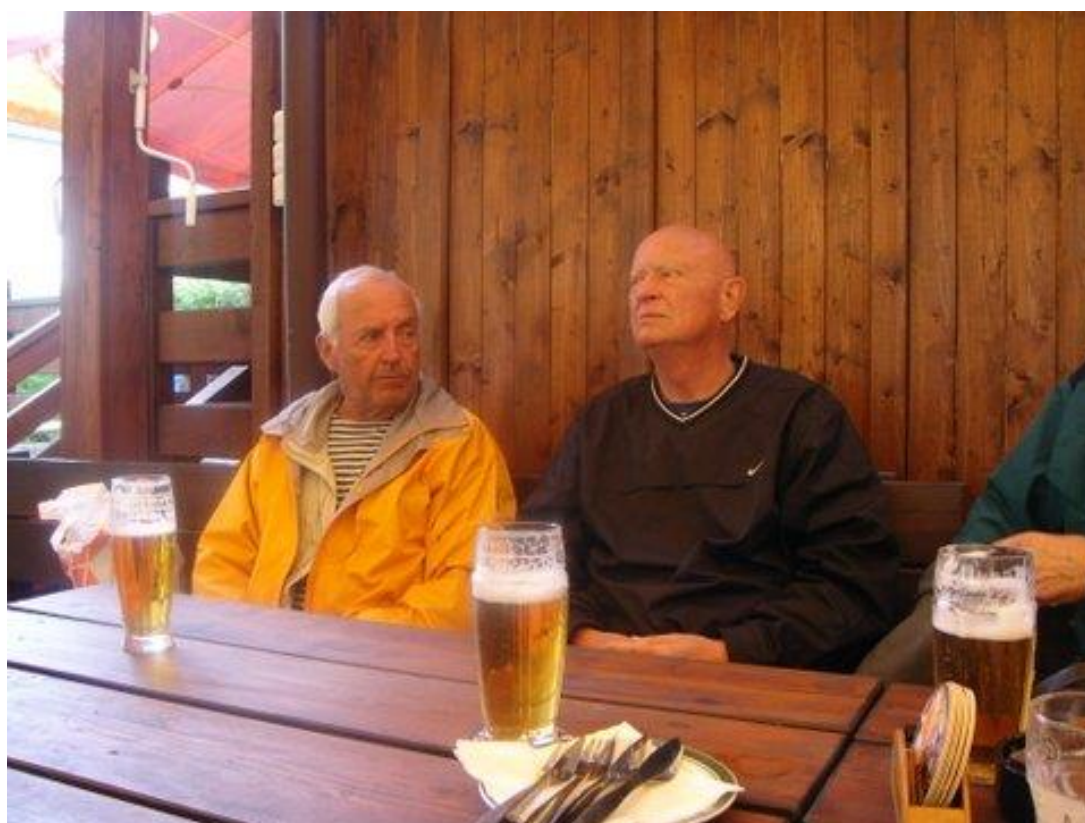
Nebylo se čemu divit, když jeho posádka byla sestavena s tak podprůměrných pádlařů jako byli **Cancítko, Pegas a Martin**.



Diskutovali jsme o tom, kdo že to vlastně pracuje na naše peníze, když jsou všichni obyvatelé republiky ve všední dny a mimo prázdniny na Vltavě.



Plavba dopadla výborně, protože jak pivo, tak svíčková, tak smažený řízek i ta hovězí pečeně byly dobré. Co víc si v našem věku přát?



Vtipy

Tisková zpráva: Na včerejší tiskové konferenci představil Calvin Rickson, textilní inženýr a výzkumník z Oxfordské university, svůj nejnovější vynález. Calvin navrhl podprsenku, která zamezuje, aby se ženám ňadra houpala ze strany na stranu, nebo se pohybovala nahoru a dolů. Dokonce zamezí tomu, aby byly bradavky vidět přes blůzu, když se ochladí, nebo když je tkanina mokrá.

O přestávce ho přítomní účastníci konference vzali na dvůr a rozbili mu držku.

Manželský pár, oba kolem 60 let, slaví své 35. výročí svatby v malebné tiché restauraci. Náhle se na jejich stole objeví krásná víla a říká:

"Protože jste byli takový vzorný manželský pár a protože jste celou dobu jeden druhého milovali, splním každému z vás jedno přání. "

"Já chci cestovat po světě se svým milovaným manželem."

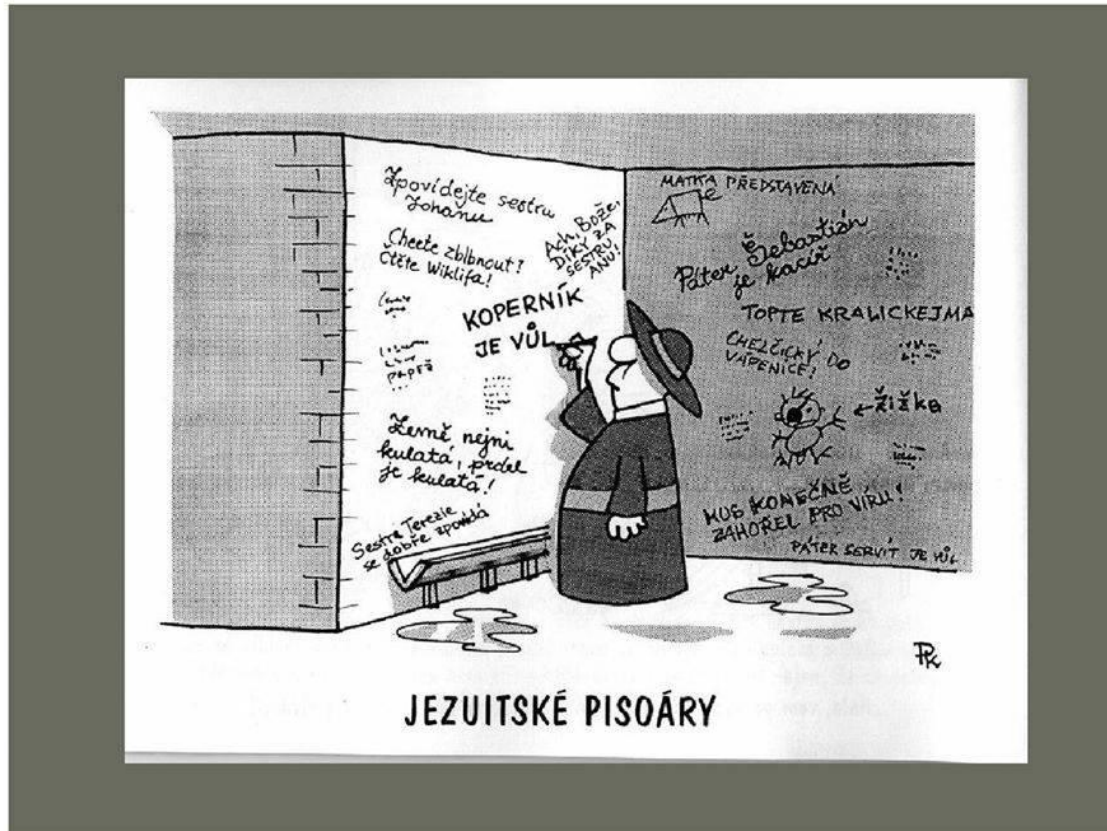
Víla mávla svou kouzelnou hůlkou a puf! v ruce se jí objevily dva lístky na Queen Marry II.

Muž se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Tohle vše je samozřejmě velmi romantické, ale příležitost jako tato už nikdy nepřijde. Je mi líto, má lásko, ale mým přáním je mít ženu o 40 let mladší než jsem já."

Žena, i víla, byly hluboce zklamány, ale přání je přání.

Víla tedy mávla svou kouzelnou hůlkou a - puf! Manželovi bylo najednou 92 let.

Morální ponaučení plynoucí z tohoto příběhu: My, kteří jsme nevděční parchanti, bychom neměli zapomínat, že víly jsou ženského rodu.



Nostalgické fotografie

Poznámky **Yška** k fotografiím ze Županovic v Plaváčku č. 4, 2014:



Příjezd hráčů: **Louлін, Cancidlo, Plavec**

Já si myslím, že na přívěsu je **Kotě**, auto řídí **Anton**, na chladiči **Plaveček** a s vlajkou **Pegas**.



Diví muži: **Jakub, Pacík, Zdeněk, Pegas, Loulínek, ?, Bob, Styda, Fripy, Antonek**
? = **Florián**, za ním může být i **Bobánek** ? a na konci určitě **Anton**

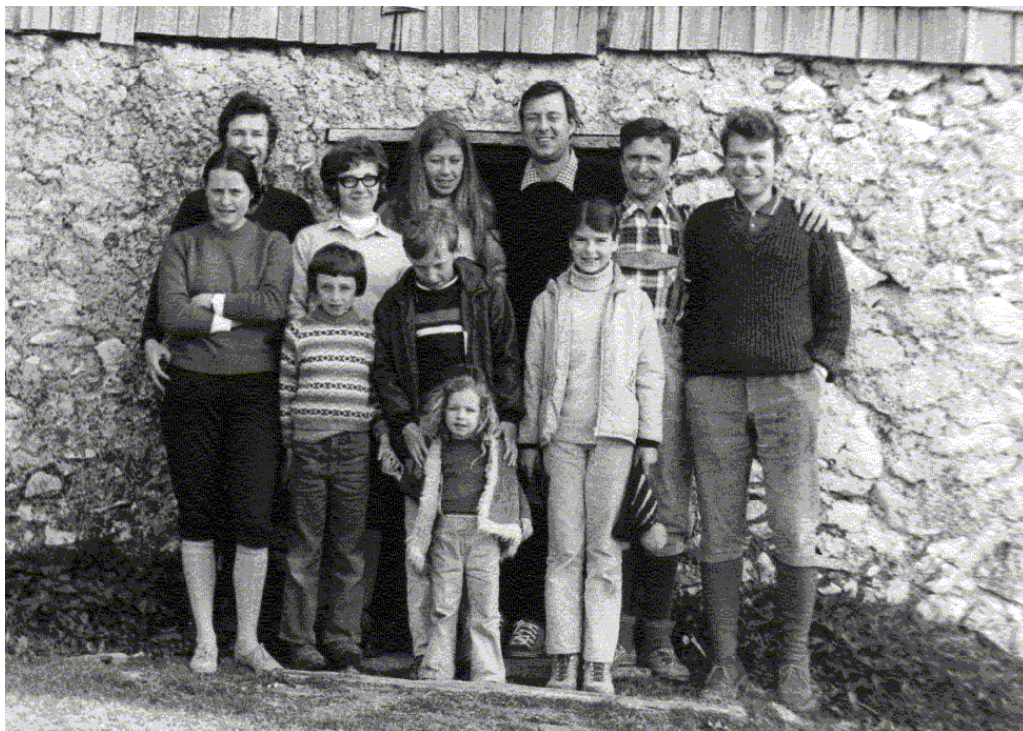


LEFI: ?, **Standa**, **Autogen**, **Loulín**, ?, **Plavec**, **Zub**

1.? = **Kotě**, 2.? = v zákrytu za **Plavcem** asi už nikdo nestojí.

Pomůcka ke stanovení roku turnaje – **Anton** (nar. 20.1.1943) zahynul někdy 1964 až 1966. Domnívám se, že 1964. V seznamu členů Slavoje v roce 1964 je uveden, seznamy z let 65 a 66 se nedochovaly a v roce 1967 už v seznamu není. Ahoj! **Yško**

V Plaváčku 7/2007 byla publikována zajímavá fotografie Evropské sekce Pětky. V jejím titulku nebylo uvedeno, kdo na fotografii je. Teď to upřesnila **Hanka**, a protože je to pro naši generaci jistě zajímavé, tak fotografii i se jmény znovu uvádíme:



Fotografie je z roku 1975 nebo 1976. Jsou na ní zleva vzadu: **Ali**, **Hanka**, **Ludvova žena**, **Ludva**, **Švígo**, **Zdenek**; vpředu: **Aliho 1. žena**, naši **Klára** a **Honza**, **Zdenkova dcera Petra**. A ta holčička úplně vpředu patří k **Ludvovi** či spíše k jeho ženě.

Čtení na dobrou noc

STALO SE VE VAGÓNU Českých drah

(Story ze života).

V kupé vlaku nás sedělo pět a na další zastávce k nám přistoupila mladistvě vypadající dáma s chlapcem, který jak se později ukázalo – nebyl syn, ale vnouček. Spořádaně jsme oba dva pustili na místa, která i navzdory špinavým oknům umožňovala hezký výhled na ubíhající, takřka jarní krajinu.

Chlapec chvíli pozoroval okolní svět. Ten ho ale omrzel, a tak začal očima těkat po kupé, až ho na stěně zaujala sprejem vyvedená kresba, které jsme si my dospělí ani nevšimli. Na umakartovém podkladu se skvěl červený kosočtverec s čárkou uprostřed. K dokonalému provedení měl daleko, ale malba svůj účel splnila, protože každý bezpečně poznal, o co se jedná. Až na malého chlapce.

„Babí, co je to tam namalovaný?“ Pro něj neznámý druh „smailika“ ho zřejmě zaujal.

„Kde myslíš Kubíku?“

„No přece naproti nám, na stěně.“ Ukázal chlapec na nestydatou malůvku. Na čele jí vyskočila ustaraná vráska. I my ostatní zpozorněli a se špatně skrývanou škodolibostí vyčkávali, jak se ta dobrá žena se zapeklitou situací popere. Prala se statečně.

„To je... to je...“ přemýšlela usilovně, čím ukojit vnoučkovu zvědavost, až ji osvítil duch svatý. „To je přece dráček!“ zašvitořila s líbezným úsměvem a nás, škodolibce, obdařila vítězoslavným pohledem. Zdálo se, že trapas je zažehnán. Atmosféra v kupé se opět uvolnila a všichni přítomní se vrátili ke svým myšlenkám.

Ne však chlapec.

„Jakej dráček, babi? Myslíš jako ten na pouštění?“ Babička, čelíc další zvědavé otázce, nešťastně vzdychla a očima k nám vyslala signál SOS. Nikdo jí však záchranné lano nehodil.

„No ano, Kubíku, takovej co ti udělal táta na podzim, pamatuješ?“ Improvizovala statečně. Chlapec se zamyslel. Tak dráček, hmmm.

„Hele babi a nepotřebuje ten dráček vocas?“ Dvěma spolucestujícím už cukaly koutky úst a paní začala rudnout.

„Tenhle dráček asi ne“, hlesla babička.

„To je divný, každěj správnej dráček by si vocas zasloužil,“ mudroval vnouček.

„Tak tenhle ho nemá!“ odsekla mu babička. Očividně jí docházela trpělivost i fantazie.

Mladý se ale nedal a bezděčně utahoval šrouby.

„Babi a ty máš dráčka?“ Babi polil pot a polovina kupé se odebrala na chodbu, odkud se ozývaly salvy dosud zadržovaného smíchu.

„Já už dráčky nepouštím,“ odpověděla ta dobrá žena žalostně.

„Protože už dráčka nepotřebuješ!“ triumfoval chlapeček a zbylé osazenstvo propuklo v řehot. Babička se blížila infarktu a vnouček dál bezelstně rozvíjel svou ďábelskou teorii:

„Ale když jsi ještě dráčka mívala, tak jsi vocas chtěla, ne?“ To už smíchy slzelo celé kupé i chodba před ním.

Na nebohou ženu to ale bylo příliš a bouchly saze.

„Chováte se jako primitivové!“ rozječela se na nás. „Čemu se smějete? Jak asi vypadám před tím klukem?!“

Nenápadná studentka v brýlích, která seděla naproti, poprvé zvedla hlavu od své učebnice, a do nastalého ticha, ke všeobecnému zděšení, pravila: „Jako dráček?“

Žena sklapla čelist a chvíli na dívku konsternovaně hleděla. Pak ale pochopila význam sdělení i trapnost svého výstupu a začala se smát. Postupně se k ní přidali i ostatní cestující i s kloučkem, který sice nevěděl, čemu se směje, ale smál se o to upřímněji.

„Máte pravdu, chovála jsem se jako dráček,“ soukala ze sebe ta žena, co jí bránice dovolila. Vlak zabrzdil v konečné stanici a lidé začali vystupovat. Loučili se slovy, tak se mějte paní a ty taky draku....

Listárna

Bobo se ptá jestli někdo nemá fotku dostavěné klubovny Pětky v Bráníku a jestli někdo neví něco víc o **Bratřkově** zástupci **Karlíkovi** či nemá jeho fotku. Tak pokud by někdo z čtenářů o tom něco věděl, tak to pošlete na adresu: roman.santora@gmail.com.

Kulturní zajímavosti

Vzpomínáš si na propagační plakát k filmu *Mlčení jehňátek* ? Na rtech herečky Jodie Foster seděl motýl s lebkou.



Není to ale obyčejná lebka. Je to dílo Salvadora Dalího. Jmenuje se „*In voluptas mors*“ („*v smyslnosti je smrt*“). Toto dílo bylo vytvořeno roku 1951 za pomoci fotografa Philippa Halsmana. A takto je Dalí tvořil:

